

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2018. gada 27. novembrī*

Piekļuve dokumentiem – Regula (EK) Nr. 1049/2001 – Dokumenti un informācija par Komisijas lēmumu izbeigt “sapašanās protokolu par pievienošanos *Team Europe*” – Piekļuves atteikums – Ar personas privātās dzīves un personu neaizskaramības aizsardzību saistīts izņēmums – Personas datu aizsardzība – Regula (EK) Nr. 45/2001 – Nosūtīšanas atteikums – Pamattiesību hartas 7., 47. un 48. pants – Ārpuslīgumiskā atbildība

Apvienotajās lietās T-314/16 un T-435/16

VG, MS vienīgā mantiniece, ko sākotnēji pārstāvēja *L. Levi* un *M. Vandenbussche*, vēlāk – *L. Levi*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja *F. Clotuche-Duvieusart* un *A.-C. Simon*, vēlāk – *F. Clotuche-Duvieusart* un *B. Mongin*, pārstāvji,

atbildētāja,

par, pirmkārt, prasību, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar ko tiek lūgts atcelt Komisijas 2016. gada 2. februāra un 19. aprīļa lēmumus, ar kuriem noraidīts MS pieteikums par piekļuvi dokumentiem, kas attiecas uz viņu, un 2016. gada 16. jūnija lēmumu, ar kuru noraidīts lūgums nosūtīt viņam savus personas datus, kas ietverti dokumentos, uz kuriem attiecas šis pieteikums par piekļuvi, un, otrkārt, prasību, kas ir pamatota ar LESD 268. pantu un ar ko tiek lūgts atlidzināt kaitējumu, kas MS, iespējams, nodarīts ar šo piekļuves un nosūtīšanas atteikumu,

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja *I. Pelikánova* [*I. Pelikánová*], tiesneši *V. Valančus* [*V. Valančius*] un *U. Ēbergs* [*U. Öberg*] (referents),

sekretāre: *Dž. Predoncāni* [*G. Predonzani*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2018. gada 6. marta tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

I. Faktiskie apstākļi

A. Fakti pirms prasības iesniegšanas

- 1 MS bija *Team Europe* tīkla dalībnieks laikā no 2011. gada 20. jūlija līdz 2013. gada 10. aprīlim.
- 2 *Team Europe* tīkls ir vietēja mēroga komunikācijas tīkls, kura galvenais uzdevums ir palīdzēt Eiropas Komisijas pārstāvēniecībām to saziņā ar sabiedrību attiecībā uz Eiropas politikām vietējā mērogā un kura dalībnieki darbojas kā lektori, moderatori, pasākumu vadītāji un komunikācijas eksperti.
- 3 *Team Europe* tīkla dalībniekus ar Eiropas Savienību, ko pārstāv Komisija, saista “saprāšanās protokols par pievienošanu *Team Europe*” (turpmāk tekstā “saprāšanās protokols”). Šis protokols paredz iespēju abām pusēm jebkurā brīdī rakstveidā atteikties no šīs saprāšanās, nenosakot jebkādus citus noteikumus. Tajā arī būtībā ir norādīts, ka šie dalībnieki nesaņem atalgojumu no Komisijas. Turklāt tajā ir noteikts, ka tā dalībnieki darbojas brīvprātīgi, bet viņi var, ievērojot atsevišķus nosacījumus, saņemt savu izdevumu atmaksu vai saprātīgu kompensāciju no to pasākumu organizatoriem, kuros viņi piedalās.
- 4 2013. gada 10. aprīlī Komisijas pārstāvēniecības vadītāja Francijā (turpmāk tekstā “pārstāvēniecība”) telefoniski sazinājās ar MS pēc tam, kad bija saņēmusi sūdzību par viņa nevēlamo uzvedību no sievietēm, kuras bija piedalījušās vienā no *Team Europe* konferencēm vai semināriem. Pēc šīs sarunas viņa ar vēstuli informēja MS, ka viņa sadarbība ar šo tīklu tiek nekavējoties pārtraukta atbilstoši saprāšanās protokola nosacījumiem.
- 5 2013. gada 6. jūnijā MS iesniedza sūdzību Eiropas Ombudam par Komisijas lēmumu izbeigt viņa sadarbību ar *Team Europe* tīklu.
- 6 Ombudā notikušajā procesā MS tika informēts, ka Komisijas 2013. gada 10. aprīļa lēmums par viņa sadarbības ar *Team Europe* tīklu izbeigšanu ir balstīts uz trim dokumentiem, proti, pirmkārt, uz sūdzību, ko iesniegusi persona, kas piedalījies vienā no *Team Europe* tīkla organizētajām konferencēm (turpmāk tekstā – “X”), otrkārt, uz elektronisko vēstuli, ko viņš bija nosūtījis X (kopijā kā adresātu pievienojot citu personu Y), un treškārt, uz saraksti, ko viņš bija veicis ar X kādā sociālajā tīklā (turpmāk tekstā – “strīdus dokumenti”). Turklāt viņš tika informēts par to, ka Komisija ir norādījusi, ka lietas pamatotību pastiprina jauni elementi, kas atklājušies procesa laikā, jo vairāki pārstāvēniecības darbinieki (turpmāk tekstā attiecīgi – “pārstāvēniecības darbinieki”) savai vadībai bija apstiprinājuši, ka vairākiem šīs iestādes Komunikācijas ģenerāldirektorāta (ĢD) pārstāvjiem, no kuriem divi strādāja pārstāvēniecībā un divi pildīja savus pienākumus Briselē (Beļģija) (turpmāk tekstā – “Komisijas pārstāvji”), viņš jau 2013. gadā bija izteicis neatbilstošas piezīmes (turpmāk tekstā – “strīdus liecības”). Komisija nebija nosūtījusi MS ne strīdus dokumentus, ne liecības.
- 7 Ombuds ar 2015. gada 19. novembra lēmumu izbeidza izmeklēšanu par MS iesniegto sūdzību. Šajā lēmumā Ombuds norādīja tostarp uz sliktas vadības gadījumu, jo Komisija nebija pienācīgi uzklājis MS un nebija veikusi pietiekami padziļinātu šīs lietas izvērtējumu, pirms tā 2013. gada 10. aprīlī pieņēma savu lēmumu par viņa sadarbības izbeigšanu ar *Team Europe* tīklu. Pēc šīs sūdzības iesniegšanas un Ombuda lēmuma Komisija neīstenoja nevienu pasākumu attiecībā pret MS.
- 8 Ar 2015. gada 18. decembra vēstuli MS, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 45. lpp.), nosūtīja pārstāvēniecības vadītājam sākotnējo pieteikumu par piekļuvi strīdus dokumentiem un liecībām, kā arī to personu vārdiem, kuras bija sniegušas šīs liecības.

- 9 Ar 2016. gada 2. februāra vēstuli Komisijas Komunikācijas ĢD ģenerāldirektors pēc apspriedes ar X, kas aprakstīts kā strīdus dokumentu autors, atteicās piešķirt MS piekļuvi šiem dokumentiem (turpmāk tekstā – “2016. gada 2. februāra lēmums”). Šis atteikums bija balstīts uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto izņēmumu un attiecās uz personu privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzību, jo strīdus dokumenti ietvēra atsevišķus trešo personu personas datus un nebija pierādīts, ka MS ir nepieciešama piekļuve šiem datiem un ka tā neradīs kaitējumu šo trešo personu likumīgajām interesēm. Attiecībā uz pieteikumu par piekļuvi strīdus liecībām Komisija piebilda, ka šīs liecības nav tikušas ņemtas vērā, pieņemot tās 2013. gada 10. aprīļa lēmumu par MS sadarbības izbeigšanu ar *Team Europe* tiklu.
- 10 Ar 2016. gada 19. februāra vēstuli MS iesniedza atkārtotu pieteikumu, kurā viņš pamatoja nepieciešamību iegūt piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem un trešo personu likumīgo interešu aizskārums neesamību šādas piekļuves iegūšanas dēļ. Šajā atkārtotajā pieteikumā viņš arī izteica lūgumu nosūtīt strīdīgajos dokumentos ietvertos savus personas datus (turpmāk tekstā – “strīdīgie personas dati”), balstoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. decembra Regulas Nr. 45/2001 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti 13. pantu (OV 2001, L 8, 1. lpp.).
- 11 Ar 2016. gada 19. aprīļa lēmumu Komisijas ģenerālsekretārs atbildēja uz atkārtoto pieteikumu (turpmāk tekstā – “2016. gada 19. aprīļa lēmums”). Pirmkārt, viņš precizēja, ka strīdīgās liecības nevar tikt paziņotas MS, jo tās nav fiksētas dokumentā. Otrkārt, viņš atteica MS piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā un 2. punkta otrajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem attiecībā uz, konkrēti, personu privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzību un tiesvedības aizsardzību. Turklāt šajā lēmumā viņš norādīja, ka pieteikums par strīdīgo personas datu nosūtīšanu neietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā un ka tas tiks pārsūtīts Komunikācijas ĢD, kas ir kompetentais dienests, lai uz to atbildētu.
- 12 Ar 2016. gada 16. jūnija vēstuli pārstāvniecības vadītājs noraidīja pieteikumu par strīdus personas datu nosūtīšanu (turpmāk tekstā – “2016. gada 16. jūnija lēmums”). Šajā ziņā viņš uzskatīja, ka, “ņemot vērā strīdu [...] starp [MS] un [strīdīgajās] liecībās minētajām personām, šķi[ta], ka šīs personas ir minējušas likumīgus iemeslus baidīties par savu *ad personam* interešu aizskārums” un ka, lai nodrošinātu šo personu tiesības un brīvības, šie personu dati nevar tikt nosūtīti MS.
- 13 MS vērsās arī pie Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāja (EDAU) saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 20. panta 3. un 4. punktu. Ar EDAU 2017. gada 3. februāra lēmumu process šajā lietā tika apturēts līdz spriedumu pasludināšanai šajās lietās.

B. Fakti pēc prasības celšanas

- 14 Ar Vispārējās tiesas kancelejā 2016. gada 19. jūlijā iesniegto procesuālo dokumentu MS cēla prasību, ar kuru lūdza piespriest Komisijai samaksāt zaudējumu atlīdzību saistībā ar tās 2013. gada 10. aprīļa lēmumu par prasītāja sadarbības izbeigšanu ar *Team Europe* tiklu. Šī prasība tika reģistrēta ar atsauces numuru T-17/16.
- 15 Ar 2017. gada 31. maija rīkojumu MS/Komisija (T-17/16, nav publicēts, EU:T:2017:379) Vispārējā tiesa noraidīja MS prasību par zaudējumu atlīdzību kā acīmredzami nepieņemamu, jo prasības priekšmetam ir ligumisks raksturs un tāpēc šķirējklauzulas neesamības dēļ nav tās kompetencē.
- 16 2018. gada 5. janvārī MS par šo rīkojumu iesniedza apelācijas sūdzību.

II. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 17 Ar procesuālajiem dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2016. gada 15. jūnijā un 1. augustā, MS iesniedza pieteikumus par juridiskās palīdzības saņemšanu.
- 18 Ar Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2016. gada 30. septembra un 28. novembra rīkojumiem attiecīgi MS tika piešķirta juridiskā palīdzība un nozīmēts advokāts.
- 19 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2016. gada 15. decembrī un 22. decembrī, MS cēla prasības, kas reģistrētas ar atsauces numuriem T-314/16 un T-435/16.
- 20 Ar 2017. gada 6. jūlija rīkojumu lietā T-314/16 Vispārējā tiesa uzdeva Komisijai saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 91. panta c) punktu, 92. panta 1. punktu un 104. pantu iesniegt visus dokumentus, uz kuriem ir balstīts tās 2013. gada 10. aprīļa lēmums par MS dalības *Team Europe* tiklā izbeigšanu.
- 21 2017. gada 14. jūlijā Komisija iesniedza strīdīgos dokumentus, lūdzot, lai tiktu nodrošināta šo dokumentu konfidencialitāte attiecībā pret MS. Saskaņā ar Reglamenta 104. pantu dokumenti netika darīti zināmi MS.
- 22 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (pirmā palāta) nolēma uzsākt tiesvedības mutvārdu daļu un Reglamenta 89. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros aicināja Komisiju atbildēt uz dažiem jautājumiem. Komisija šo lūgumu izpildīja noteiktajā termiņā.
- 23 Ar Vispārējās tiesas pirmās palātas priekšsēdētāja 2018. gada 30. janvāra rīkojumu lietas T-314/16 un T-435/16 atbilstoši Reglamenta 68. pantam tika apvienotas tiesvedības mutvārdu daļā un galīgā nolēmuma taisīšanai.
- 24 2018. gada 19. februārī MS advokāts informēja Vispārējās tiesas kanceleju, ka MS ir miris. Pēc tam Vispārējā tiesa tika informēta, ka prasītāja VG, MS vienīgā mantiniece, ir nolēmusi turpināt tiesvedību.
- 25 Lietā T-314/16 prasītāja, MS vienīgā mantiniece, lūdz Vispārējo tiesu:
- atcelt 2016. gada 2. februāra lēmumu, ar kuru noraidīts MS pieteikums par piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem, un 2016. gada 19. aprīļa lēmumu, ar kuru šis noraidījums ir apstiprināts;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt morālo kaitējumu, kas novērtēts 20 000 EUR apmērā un kas MS esot nodarīts sakarā ar atteikumu piešķirt viņam piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 26 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājai, MS vienīgajai mantiniecei, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 27 Lietā T-435/16 prasītāja, MS vienīgā mantiniece, lūdz Vispārējo tiesu:
- atcelt 2016. gada 16. jūnija lēmumu, ar kuru noraidīts MS lūgums nosūtīt viņam šos personas datus;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt morālo kaitējumu, kas novērtēts 20 000 EUR apmērā un kas MS esot nodarīts sakarā ar atteikumu nosūtīt viņam strīdīgos personas datus;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

28 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājam, MS vienīgajai mantiniecei, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

III. Juridiskais pamatojums

A. Par Komisijas lūgumu lietā T-435/16 izbeigt tiesvedību pirms sprieduma taisīšanas

29 Tiesas sēdē Komisija apgalvoja, ka pēc MS nāves prasībai lietā T-435/16 ir zudis priekšmets un līdz ar to tiesvedība ir jāizbeidz. Regulas Nr. 45/2001 2. panta a) punktā ir noteikts, ka datu subjekts ir “identificēta vai identificējama fiziska persona”, no kā izriet, ka tā neattiecas uz mirušu personu datiem un ka tiesības, uz kurām atsaucas MS, neesot nododamas.

30 Ar savu prasījumu Komisija būtībā apgalvo, ka prasītājam, MS vienīgajai mantiniecei, MS nāves dēļ esot zudusi interese par lietas risinājumu.

31 Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka prasību atcelt tiesību aktu, ko cēlis akta adresāts, var uzturēt vispārējs viņa tiesību pārņēmējs, it īpaši fiziskas personas nāves gadījumā (skat. rīkojumu, 2016. gada 12. jūlijs, *Yanukovych/Padome*, T-347/14, EU:T:2016:433, 67. punkts un tajā minētā judikatūra). Tāpat vispārējs tiesību pārņēmējs var uzturēt prasību par mirušajai personai šķietami nodarīta morālā kaitējuma atlīdzināšanu, jo mirusī persona pirms nāves bija lūgusi apmierināt šo prasību sev par labu, tādējādi mantošanas dienā šī prasība ietilpa viņas mantojumā.

32 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasītāja interesei celt prasību ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā lieta ir jāizbeidz, kas nozīmē, ka prasības rezultātā pusei, kas cēlusi šo prasību, ir jāspēj panākt labvēlīgs iznākums (skat. rīkojumu, 2016. gada 12. jūlijs, *Yanukovych/Padome*, T-347/14, EU:T:2016:433, 67. punkts un tajā minētā judikatūra).

33 Šajā lietā, kā norādīts iepriekš 24. punktā, MS nomira pēc tam, kad bija cēlis šīs prasības, un viņa pārstāvis norādīja, ka prasītāja vēlas uzturēt šīs prasības kā sava mirušā dēla vienīgā mantiniece, iesniedzot šajā nolūkā viņas rakstītu paziņojumu, oficiālu miršanas apliecību, kā arī savu personas apliecību.

34 Prasība lietā T-435/16 it īpaši bija par to, lai MS panāktu strīdīgo personas datu nosūtīšanu, kā arī saņemtu atlīdzinājumu par viņam šķietami nodarīto morālo kaitējumu, jo Komisija bija noraidījusi viņa lūgumu par [datu] nosūtīšanu. Netiek apstrīdēts, ka šie personas dati attiecās uz MS nevēlamo uzvedību saistībā ar viņa sadarbību ar *Team Europe* tīklu (skat. iepriekš 4. punktu), un tā it īpaši varēja kaitēt viņa kā šī tīkla dalībnieka reputācijai un godam. Turklāt netiek apstrīdēts, ka uz šiem datiem bija balstīts Komisijas 2013. gada 10. aprīļa lēmums par MS sadarbības izbeigšanu ar šo tīklu (skat. iepriekš 6. punktu).

35 Šādos apstākļos tāpēc, kā ir precizēts iepriekš 31. punktā, ka MS vispārējam tiesību pārņēmējam ir tiesības turpināt tiesvedību, viņa interese celt prasību, lai gan MS ir miris, turpinās ar mērķi panākt 2016. gada 16. jūnija lēmuma, ar kuru noraidīts MS lūgums nosūtīt viņam strīdīgos personas datus, atcelšanu un atlīdzinājumu par morālo kaitējumu, kas MS esot nodarīts, Komisijai noraidot viņa lūgumu nosūtīt viņam minētos datus.

- 36 Šādos apstākļos prasītājas interese uzturēt prasību lietā T-435/16 kā MS vienīgajai mantiniecei turpinās, lai gan MS ir miris.
- 37 Tādējādi Komisijas izvirzītais lūgums lietā T-435/16 par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas ir jānoraida.

B. Par lietas būtību

1. Par prasībām atcelt tiesību aktus

a) Par prasību atcelt 2016. gada 2. februāra un 19. aprīļa lēmumus, ar kuriem noraidīts MS pieteikums par piekļuvi strīdīgajām liecībām

- 38 Savienības iestādes iespēja apmierināt pieteikumu par piekļuvi iestāžu dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta izpratnē acīmredzami ļauj pieņemt, ka dokumenti, uz ko attiecas šis pieteikums, pastāv (spriedums, 2014. gada 2. oktobris, *Strack/Komisija*, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, 38. punkts, skat. arī spriedumu, 2015. gada 11. jūnijs, *McCullough/Cedefop*, T-496/13, nav publicēts, EU:T:2015:374, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 39 Saskaņā ar judikatūru uz visiem iestāžu paziņojumiem par pieprasīto dokumentu neesamību attiecas tiesiskuma prezumpcija. Tātad uz šo paziņojumu attiecas patiesīguma prezumpcija. Tomēr runa ir par vienkāršu prezumpciju, ko prasītāja kā MS vienīgā mantiniece var atspēkot ar visiem līdzekļiem, pamatojoties uz atbilstīgām un saskanīgām norādēm (skat. spriedumu, 2015. gada 11. jūnijs, *McCullough/Cedefop*, T-496/13, nav publicēts, EU:T:2015:374, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 40 Šajā lietā Komisija ar 2016. gada 2. februāra lēmumu atteica piekļuvi strīdīgajām liecībām, atsaucoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto izņēmumu un paskaidrojot, ka tā nav ņēmusi vērā šīs liecības savā 2013. gada 10. aprīļa lēmumā par prasītāja sadarbības izbeigšanu ar *Team Europe* tīklu. Pēc tam 2016. gada 19. aprīļa lēmumā tā norādīja, ka strīdīgās liecības nebija fiksētas dokumentā.
- 41 Atbildot uz Vispārējās tiesas procesa organizatorisko pasākumu, Komisija apstiprināja, ka tai “n[ebija] nekādu ar šīm liecībām saistītu rakstveida dokumentu [...] un tātad tai n[ebija] dokumentu, kuros ietvertas [strīdīgās] liecības”. Ņemot vērā šo paziņojumu un to, ka prasītāja, MS vienīgā mantiniece, nav iesniegusi pierādījumu elementus, lai atspēkotu tiesiskuma un ar to saistīto patiesīguma prezumpciju, šajā lietā nav pietiekamu iemeslu, kas ļautu apšaubīt šo paziņojumu.
- 42 Tāpēc ir jānoraida prasība atcelt 2016. gada 2. februāra un 19. aprīļa lēmumus, ar kuriem noraidīts MS pieteikums par piekļuvi strīdīgajām liecībām, neņemot par prasības atcelt tiesību aktu, ciktāl tā attiecas uz 2016. gada 2. februāra lēmumu, pieņemamību.

b) Par prasību atcelt 2016. gada 2. februāra un 19. aprīļa lēmumus, ar kuriem noraidīts MS pieteikums par piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem

- 43 Pamatojot šo prasību atcelt tiesību aktus, prasītāja, MS vienīgā mantiniece, būtībā izvirza divus pamatus. Pirmais pamats attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 2. panta, 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma pārkāpumiem. Otrais pamats attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu, tiesību uz aizstāvību un privātās dzīves neaizskaramības un samērīguma principu pārkāpumiem.

1) Par pirmā pamata pirmo daļu – Regulas Nr. 1049/2001 2. panta un 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu

- 44 Prasītāja apgalvo, ka, lai arī strīdīgie dokumenti ietver personas datus par X un citām trešajām personām, Komisija nav pierādījusi, ka šo dokumentu izpaušana konkrēti un faktiski kaitētu X vai citu šajos dokumentos minēto trešo personu privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzībai.
- 45 Turklāt prasītāja, MS vienīgā mantiniece, pamato trešo personu likumīgo interešu aizskaršanas riska neesamību ar “savas rīcības mērķi – atjaunot patiesību par MS un viņa godu”. Viņa piebilst, ka pārmetumi attiecās tikai uz viņu, līdz ar to strīdīgo dokumentu izpaušana nevarot kaitēt X vai citu tajos minēto trešo personu privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzībai.
- 46 Šajā ziņā prasītāja, MS vienīgā mantiniece, atsaucas uz to, ka Ombuds jau mierizlīguma priekšlikuma 32. punktā ir konstatējis, ka Komisija “nav sniegusi pierādījumu, ka pastāv faktiskis [...] [X] likumīgo interešu aizskāruma risks”.
- 47 Prasītāja, MS vienīgā mantiniece, arī norāda, ka viņa ir pierādījusi strīdīgo personas datu nosūtīšanas nepieciešamību, pamatojoties uz Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punktu. Pēc viņas domām, strīdīgie dokumenti ir nepieciešami, lai saprastu apsūdzības, kuras Komisija izvirzījusi MS, un tās 2013. gada 10. aprīļa lēmumu par viņa sadarbības ar *Team Europe* tīklu izbeigšanu, kā arī lai pierādītu tās apsūdzību nepamatotību. Viņa paskaidroja, ka MS rīcībā jau bija viņa un X sarakste, kas notikusi ar sociālā tīkla starpniecību un elektroniskās sarakstes formā, bet ka viņš apstrīdēja strīdīgo dokumentu, kuriem viņam nav bijusi piekļuve, īstumu.
- 48 Balstoties uz 2012. gada 22. maija spriedumu *Internationaler Hilfsfonds/Komisija* (T-300/10, EU:T:2012:247, 107. punkts), prasītāja visbeidzot norāda, ka strīdīgie dokumenti nekļūtu publiski, ja tie tiktu izpausti, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001.
- 49 Pirmkārt, Vispārējā tiesa atgādina, ka Regulas Nr. 1049/2001 mērķis, kā ir norādīts tās 4. apsvērumā un 1. pantā, ir piešķirt sabiedrībai tiesības uz iespējami plašāku piekļuvi iestāžu dokumentiem (skat. spriedumu, 2011. gada 21. jūlijs, *Zviedrija/MyTravel* un Komisija, C-506/08 P, EU:C:2011:496, 73. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 50 Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punktu noteikumi par sabiedrības iespējām iepazīties ar dokumentiem attiecas uz visiem Komisijas rīcībā esošiem dokumentiem, proti, uz visiem dokumentiem, kurus tā ir izdevusi vai saņēmusi un kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru Eiropas Savienības darbības jomu.
- 51 Tā kā Regulas Nr. 1049/2001 mērķis ir nodrošināt ikvienas personas piekļuvi dokumentiem, dokuments, kas publiskots saskaņā ar tās noteikumiem, kļūst publisks (spriedumi, 2014. gada 21. maijs, *Catinis/Komisija*, T-447/11, EU:T:2014:267, 62. punkts, un 2015. gada 15. jūlijs, *Dennekamp/Parlaments*, T-115/13, EU:T:2015:497, 67. punkts).
- 52 Šajā ziņā Vispārējā tiesa patiešām ir konstatējusi, ka tādu personas datu izpaušana, kas attiecas vienīgi uz attiecīgā pieteikuma par piekļuvi iesniedzēju, nevar tikt noraidīta tāpēc, ka tā kaitētu personas privātās dzīves un personas neaizskaramības aizsardzībai (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 22. maijs, *Internationaler Hilfsfonds/Komisija*, T-300/10, EU:T:2012:247, 107.–109. punkts, un 2015. gada 12. maijs, *Unión de Almacenistas de Hierros de España/Komisija*, T-623/13, EU:T:2015:268, 91. punkts).
- 53 Tomēr un pretēji prasītājas argumentiem šī judikatūra nav piemērojama konkrētajam gadījumam, jo strīdīgie dokumenti ietver personas datus, kuri attiecas ne tikai uz MS.

- 54 Proti, no 2012. gada 22. maija sprieduma *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (T-300/10, EU:T:2012:247, 109. punkts) skaidri izriet, ka, lai arī Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētā interešu aizsardzība nav nepieciešama attiecībā uz pieteikuma par piekļuvi iesniedzēju, tā savukārt jānodrošina attiecībā uz trešajām personām saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 noteikumiem.
- 55 Otrkārt, ir jākonstatē, ka tiesības piekļūt dokumentiem nav atkarīgas no īpašo interešu, kādas varētu būt vai nebūt personai, kura lūdz piekļuvi, saņemt prasīto informāciju rakstura (spriedums, 2014. gada 21. maijs, *Catinis*/Komisija, T-447/11, EU:T:2014:267, 61. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2007. gada 1. februāris, *Sison*/Padome, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 43. punkts)
- 56 Turklāt, ņemot vērā, ka personai, kas lūdz piekļuvi kā sabiedrības loceklis, nav jāpamato savs pieteikums par piekļuvi dokumentiem, Regulas Nr. 1049/2001 mērķiem nav svarīga arī faktiskā interese, ko pieteikuma iesniedzējam var veidot attiecīgo dokumentu izpaušana (skat. spriedumu, 2016. gada 26. aprīlis, *Strack*/Komisija, T-221/08, EU:T:2016:242, 252. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 57 Treškārt, ir jākonstatē, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā atbilstoši tās 11. apsvērumam ir paredzēta izņēmumu kārtība, kas ļauj iestādēm atteikt piekļuvi dokumentam, ja tā izpaušana var kaitēt kādām ar šo pantu aizsargātām interesēm (skat. spriedumus, 2011. gada 21. jūlijs, *Zviedrija/MyTravel* un Komisija, C-506/08 P, EU:C:2011:496, 74. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2017. gada 13. janvāris, *Deza/ECHA*, T-189/14, EU:T:2017:4, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 58 Šajā ziņā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts, ka iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai, jo īpaši saskaņā ar Savienības tiesību aktiem par personas datu aizsardzību. Šajā tiesību normā, kurā ir noteikts īpašs un pastiprināts tiesiskais regulējums attiecībā uz to personu aizsardzību, kuru personas dati attiecīgajā gadījumā varētu tikt izpausti sabiedrībai, ir prasīts, lai iespējamais kaitējums personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai vienmēr tiktu aplūkots un izvērtēts saskaņā konkrēti ar Regulu Nr. 45/2001 (skat. spriedumu, 2015. gada 7. jūlijs, *Axa Versicherung*/Komisija, T-677/13, EU:T:2015:473, 138. un 139. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 59 Tāpēc tad, kad iestāde nolemj atteikt piekļuvi dokumentam, kuru tai lūdz publiskot, tai principā ir jāsniedz paskaidrojumi par to, kā piekļuve šim dokumentam var konkrēti un faktiski aizskart intereses, kuras aizsargā kāds no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, uz kuru šī iestāde atsaucas. Turklāt šāda kaitējuma riskam ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam (spriedums, 2011. gada 21. jūlijs, *Zviedrija/MyTravel* un Komisija, C-506/08 P, EU:C:2011:496, 76. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 60 Šī izņēmumu sistēma ir balstīta uz šajā situācijā esošo pretējo interešu izsvēršanu, proti, izsverot, pirmkārt, intereses par labu attiecīgo dokumentu izpaušanai un, otrkārt, intereses, kuras šī izpaušana aizskartu. Lēmums, kas tiek pieņemts attiecībā uz pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, ir atkarīgs no tā, kādām interesēm šajā gadījumā ir jāprevalē (spriedums, 2013. gada 14. novembris, *LPN* un *Somija*/Komisija, C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738, 42. punkts).
- 61 Šajā lietā netiek apstrīdēts, ka strīdīgie dokumenti ietver personas datus, kuri attiecas gan uz MS, gan uz X un trešajām personām.
- 62 Atbilstoši Regulas Nr. 45/2001 2. panta a) punktam jēdziens “personas dati” aptver “jebkādu informāciju; kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu; identificējama persona ir persona, ko var tieši vai netieši identificēt, jo īpaši atsaucoties uz identifikācijas numuru vai vienu vai vairākiem faktoriem, kas ir raksturīgi tās fiziskajai, fizioloģiskajai, garīgajai, ekonomiskajai, kultūras vai sociālajai identitātei”.

- 63 No Regulas Nr. 45/2001 2. panta a) punkta un Tiesas judikatūras (spriedumi, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Bavarian Lager*, C-28/08 P, EU:C:2010:378, 68. punkts, un 2011. gada 23. novembris, *Dennekamp*/Parlaments, T-82/09, nav publicēts, EU:T:2011:688, 27. punkts) izriet, ka uzvārdus un vārdus var uzskatīt par personas datiem.
- 64 Papildus datiem par personvārdiem ir jāuzskata, ka informācijas elementi, kas saistīti ar personas veiktu profesionālu darbību, arī var tikt uzskatīti par personas datiem, jo, pirmkārt, runa ir par informāciju, kas saistīta ar minēto personu profesionālo darbību, un, otrkārt, minētā informācija ļauj netieši identificēt fizisku personu iepriekš minētās tiesību normas izpratnē, jo tā ir saistīta ar precīzu datumu vai kalendāro periodu (skat. spriedumu, 2012. gada 22. maijs, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, T-300/10, EU:T:2012:247, 117. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 65 Turklāt Tiesa ir nospriedusi, ka vārdkopas “jebkura informācija” izmantošana jēdziena “personas dati” definīcijā norāda uz Savienības likumdevēja mērķi apveltīt šo jēdzienu ar plašu nozīmi, kas neaprobežojas ar delikātu vai privāta rakstura informāciju, bet potenciāli aptver visa veida gan objektīvu, gan subjektīvu informāciju viedokļa vai vērtējumu formā, ja vien šī informācija “attiecas uz” konkrēto personu (spriedums, 2017. gada 20. decembris, *Nowak*, C-434/16, EU:C:2017:994, 34. punkts).
- 66 Atbilstoši Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punktam personas datus principā nosūta tikai tad, ja saņēmējs pierāda vajadzību nosūtīt datus un nav pamata pieņemt, ka attiecīgā nosūtīšana varētu aizskart datu subjekta likumīgās intereses.
- 67 Šajā kontekstā tam, kurš lūdz šādu nosūtīšanu, ir jāpierāda tās vajadzība. Ja šāds pierādījums ir sniegts, tad attiecīgajai iestādei ir jāpārbauda, vai nav neviena iemesla uzskatīt, ka attiecīgā nosūtīšana varētu aizskart datu subjekta likumīgās intereses. Ja šāda pamata nav, ir jāveic lūgtā datu nosūtīšana, savukārt pretējā gadījumā attiecīgajai iestādei, lai pieņemtu lēmumu par piekļuves pieteikumu, ir jāizsver dažādās iesaistītās intereses. Lēmums, kas tiek pieņemts attiecībā uz pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, ir atkarīgs no jautājuma par to, kādām interesēm šajā gadījumā ir jāprevalē (skat. spriedumus, 2015. gada 16. jūlijs, *ClientEarth* un *PAN Europe/EFSA*, C-615/13 P, EU:C:2015:489, 47. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2017. gada 13. janvāris, *Deza/ECHA*, T-189/14, EU:T:2017:4, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 68 Šajā lietā Komisija pamatoti uzskatīja, ka attiecībā uz informāciju un vērtējumiem par MS, X un citu trešo personu privāto dzīvi, kas ļauj identificēt šīs personas, strīdīgo dokumentu saturs ietilpst personas datu jēdzienā.
- 69 Taču strīdīgo dokumentu izpaušana sabiedrībai, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, nodarītu kaitējumu gan MS, gan X, gan citu trešo personu, kas minētas šajos dokumentos, privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzībai.
- 70 Ņemot vērā šīs lietas apstākļus, ne MS, ne X, ne citu minēto trešo personu interesēs nav tas, ka strīdīgie dokumenti kļūst publiski pieejami.
- 71 Tāpēc Komisijai bija jāizsver dažādās iesaistītās intereses, lai pieņemtu lēmumu attiecībā uz pieteikumu par piekļuvi X sūdzībai un sarakstei, kas notikusi starp viņu un MS elektroniskā veidā un ar sociālā tīkla starpniecību, ņemot vērā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā minēto izņēmumu saistībā ar personas privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzību saskaņā ar Regulu Nr. 45/2001.
- 72 Šajā ziņā Komisijai bija arī jāņem vērā, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktu, ja izņēmums vai izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2012. gada 27. novembris, *Steinberg*/Komisija, T-17/10, nav publicēts, EU:T:2012:625, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 73 Komisija tomēr uzskatīja, ka šajā lietā nav iespējams nedz nošķirt atsevišķas strīdīgo dokumentu daļas un uzskatīt, ka uz tām neattiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums, nedz arī nošķirt starp šiem dokumentiem tos, kuros ietverti strīdīgie personas dati par MS vai X un citām trešajām personām.
- 74 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pat personas dati, kuri būtu tikuši anonimizēti, būtu jāuzskata par personas datiem, kuri skar trešo personu, jo tos varētu attiecināt uz fizisku personu, kas identificējama, izmantojot papildu informāciju.
- 75 Šajā lietā daļēja piekļuve informācijai, kas ietverta X sūdzībā vai sarakstē starp viņu un MS, būtu ļāvusi sabiedrībai identificēt strīdīgajos dokumentos minētās personas.
- 76 Līdz ar to Komisija nevarēja piešķirt daļēju piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem, neatklājot konkrēti tajos minēto citu trešo personu identitāti.
- 77 Turklāt, tā kā strīdīgie dokumenti ietvēra personas datus, kas neattiecas tikai uz MS un kas būtu kļuvuši par publiskiem datiem, ja šie dokumenti būtu paziņoti šai personai, Komisija pamatoti, izsverot pastāvošās intereses, par prevalējošām noteica X un citu trešo personu intereses, lai viņu identitāte nenonāk publiskajā aprītē, nevis MS intereses, lai šī identitāte kļūst publiska, un atteica viņam piekļuvi, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto izņēmumu.
- 78 No tā izriet, ka prasītājas argumenti šajā ziņā ir jānoraida.
- 79 Līdz ar to pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

2) Par pirmā pamata otro daļu – Regulas Nr. 1049/2001 2. panta un 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma pārkāpumu

- 80 Prasītāja apgalvo, ka strīdīgie dokumenti neesot tikuši sagatavoti tiesvedības mērķiem, un līdz ar to MS pieteikuma par piekļuvi noraidījums, ciktāl tas ir balstīts uz tiesvedības aizsardzību, nav pamatots. Viņa uzsver, ka pamattiesības, jo īpaši tiesības uz aizstāvību, veido sevišķas sabiedrības intereses, kas attaisno šo dokumentu publiskošanu.
- 81 Tomēr no iepriekš 44.–78. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka 2016. gada 2. februāra un 19. aprīļa lēmumu tiesiskums nevar tikt apstrīdēts, jo uz visiem strīdīgajiem dokumentiem attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums.
- 82 Līdz ar to pirmā pamata otrā daļa ir noraidāma kā neiedarbīga, tādējādi pirmais pamats ir jānoraida pilnībā.

3) Par otro pamatu – pienākuma norādīt pamatojumu, labas pārvaldības principa, privātās dzīves neaizskaramības principa un tiesību uz aizstāvību un samērīguma principa pārkāpumiem

- 83 Prasītāja apgalvo, ka, atsakot piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem, Komisija ir traucējusi MS īstenot viņa tiesības uz aizstāvību, konkrēti, viņa tiesības piekļūt materiāliem, kas uz viņu attiecas, kuras nostiprinātas Eiropas Savienības pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 41. panta 2. punkta b) apakšpunktā, viņa tiesības uz taisnīgu tiesu, kas nostiprinātas Hartas 47. pantā, un esot pārkāpusi privātās dzīves neaizskaramības principu, kas nostiprināts Hartas 7. pantā, kā arī samērīguma principu.

- 84 Attiecībā uz Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru tā jebkurā brīdī varēja izbeigt MS sadarbību ar *Team Europe* tiklu, prasītāja norāda, ka, tā kā Komisija bija izvirzījusi nopietnu apsūdzību saistībā ar MS nevēlamu uzvedību attiecībā uz X un citām trešajām personām, MS tiesības uz aizstāvību un nevainīguma prezumpcija paredz, ka ir jāatļauj piekļuve apstrīdētajiem dokumentiem.
- 85 Turklāt prasītāja apgalvo, ka Komisijas pamatojums esot gluži vispārīgs, jo tā neesot paskaidrojusi, kādā ziņā daļēja piekļuve strīdīgajiem dokumentiem, piemēram, apslēpjot šajos dokumentos minētos personvārdus, varētu apdraudēt attiecīgo personu personas datu un privātās dzīves aizsardzības intereses. Viņa piebilst, ka Komisijas objektivitāti X sūdzības izskatīšanā nevar uzskatīt par pašsaprotamu.
- 86 Primāri ir jāatgādina, ka no judikatūras izriet, ka pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formas prasība, kas ir jānošķir no pamatojuma pamatotības, jo tā attiecas uz apstrīdētā akta tiesiskumu pēc būtības (spriedumi, 2001. gada 22. marts, Francija/Komisija, C-17/99, EU:C:2001:178, 35. punkts, un 2012. gada 22. maijs, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, T-300/10, EU:T:2012:247, 180. punkts).
- 87 Šajā ziņā 2016. gada 19. aprīļa lēmumā Komisija skaidri ir norādījusi izņēmumus, uz kuriem balstīts MS pieteikuma par piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem atteikums, attiecībā uz visiem šiem dokumentiem principā atsaucoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā minēto izņēmumu par personas privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzību.
- 88 No 2016. gada 19. aprīļa lēmuma izriet, ka Komisija ir uzskatījusi, ka personas datu jēdziens attiecas uz visu strīdīgo dokumentu saturu, jo runa ir par informāciju, kas esot attiecināma gan uz MS, gan citu personu privāto dzīvi, un tā būtu ļāvusi identificēt šīs personas, ja šie dokumenti tiktu publiski izpausti, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, ka šo datu izpaušana būtu uzskatāma par personas datu nosūtīšanu Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punkta izpratnē un nav izpildīts neviens no kumulatīvajiem nosacījumiem, lai veiktu nosūtīšanu.
- 89 No tā izriet, ka MS ne vien spēja uzzināt 2016. gada 19. aprīļa lēmuma argumentāciju, bet arī ka Vispārējā tiesa varēja kontrolēt šī lēmuma tiesiskumu, kā tas turklāt izriet no 44.–78. punkta. Saskaņā ar judikatūru LESD 296. pantā paredzētais pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā tiesību akta raksturam un tajā skaidri un nepārprotami ir jānorāda iestādes, kas ir izdevusi tiesību aktu, argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un lai Savienības tiesa varētu veikt savu kontroli (skat. spriedumu, 2008. gada 22. aprīlis, Komisija/*Salzgitter*, C-408/04 P, EU:C:2008:236, 56. punkts un tajā minētā judikatūra). Līdz ar to attiecībā uz strīdīgajiem dokumentiem Komisija ir izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.
- 90 Turklāt nav atbalstāms arī prasītājas arguments, saskaņā ar kuru fakts, ka MS netika piešķirta piekļuve strīdīgajiem dokumentiem, nozīmējot viņa tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, konkrēti, viņa tiesību piekļūt lietai, kas uz viņu attiecas, kā arī nevainīguma prezumpcijas principa pārkāpumu un esot pretrunā Hartai, jo pieteikums par piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem neiekļāvās ne administratīvajā procesā, ne tiesvedībā, kuru ietvaros šīs tiesības un principi būtu bijuši piemērojami, bet iekļāvās līgumattiecībās, kuras saistīja MS ar Komisiju un kuras regulēja saprašanās protokols un tam piemērojamas tiesības.
- 91 No iepriekš minētā izriet, ka otrais pamats ir jānoraida, un līdz ar to ir jānoraida prasījums par 2016. gada 2. februāra un 16. aprīļa lēmumu atcelšanu, ar kuriem noraidīts MS pieteikums par piekļuvi strīdīgajām liecībām, neņemot par prasījuma atcelt 2016. gada 2. februāra lēmumu pieņemamību.

c) Par prasību atcelt 2016. gada 16. jūnija lēmumu, ar kuru noraidīts MS lūgums nosūtīt viņam strīdīgos personas datus

- 92 Lai pamatotu šo prasību atcelt tiesību aktu, prasītāja izvirza vienu vienīgu pamatu saistībā ar Regulas Nr. 45/2001 8., 13. un 20. panta pārkāpumu.
- 93 Prasītāja uzskata, ka Regulas Nr. 45/2001 8. pantā ietvertie noteikumi neveido daļu no nosacījumiem vai ierobežojumiem šīs regulas 13. pantā paredzētajām vispārējām piekļuves tiesībām. Nav iemesla domāt, ka strīdīgo personas datu nosūtīšana varētu aizskart trešo personu likumīgās intereses. It īpaši Komisija neesot pierādījusi, kā to konstatējis Ombuds sava mierizlīguma priekšlikuma 32. punktā, ka strīdīgo dokumentu izpaušana būtu konkrēti un faktiski kaitējusi X vai citu šajos datos minēto personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai. Pakārtoti prasītāja apgalvo, ka šajā lietā bija izpildīti Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punkta kumulatīvie nosacījumi.
- 94 Turklāt prasītāja norāda, ka MS prasījumu vienīgais mērķis bija saprast viņam izvirzītās apsūdzības un pierādīt, ka šīs apsūdzības ir nepamatotas, lai atjaunotu patiesību un savu godu. Turklāt strīdīgo dokumentu nosūtīšana esot bijusi nepieciešama, lai saprastu Komisijas 2013. gada 10. aprīļa lēmumu par MS sadarbības izbeigšanu ar *Team Europe* tiklu. MS lūguma nosūtīt viņam šos personas datus atteikums neesot attaisnojams arī ar Regulas Nr. 45/2001 20. pantu, ko esot konstatējis arī Ombuds.
- 95 Attiecībā uz Regulas Nr. 45/2001 13. un 20. panta šķietami nepareizo piemērošanu Komisija apgalvo, ka strīdīgie personas dati nebija personas dati, kas attiecās tikai uz MS, un viņš nebūtu varējis pārbaudīt to pareizību, tos labot, dzēst vai bloķēt. Regulas Nr. 45/2001 loma vai mērķis neesot atļaut piekļuvi gluži vienkārši subjektīvam aprakstam, ko Komisijai sniegusi sūdzības iesniedzēja, kura piedalījies konferencē un vakariņās ar MS un kura ar viņu ir sarakstījusies ar sociālā tīkla starpniecību un elektroniski, nedz arī apstrīdēt šo aprakstu vai panākt labojumu veikšanu tajā.
- 96 Turklāt attiecībā uz Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punkta piemērošanu Komisija apgalvo, ka personas datus var nosūtīt trešajai personai, ja šī nosūtīšana, pirmkārt, atbilst šīs regulas 8. panta a) vai b) punktā paredzētajiem nosacījumiem un, otrkārt, tā ir likumīga apstrāde atbilstoši šīs pašas regulas 5. panta prasībām. Prasītāja savā prasībā lietā T-435/16 neesot norādījusi, kā trešo personu personas datu nosūtīšanu MS varētu uzskatīt par likumīgu. Komisija tāpēc apgalvo, ka nepieciešamība nosūtīt personas datus šīs pašas regulas 8. panta b) punkta nozīmē nebija pierādīta. Turklāt tā norāda, ka MS ļoti labi zināja iemeslus, kuru dēļ tā pieņēma 2013. gada 10. aprīļa lēmumu par viņa sadarbības izbeigšanu ar *Team Europe* tiklu.
- 97 Attiecībā uz prasītājas argumentu, apstrīdot Regulas Nr. 45/2001 20. panta piemērošanu, saskaņā ar kuru Komisija nebija sniegusi pierādījumus par trešo personu pamattiesību vai likumīgo interešu faktisku apdraudējumu, Komisija norāda, ka ir konsultējies ar X un ka viņa bažījās, ka MS pieprasīs paskaidrojumus no viņas vai viņas draugiem. Ņemot vērā šīs bažas un tās rīcībā esošos strīdīgos dokumentus, tā uzskata, ka šāds apdraudējums pastāvēja.
- 98 Visbeidzot Komisija apgalvo, ka nebija iespējams nošķirt atsevišķus datus, ko ietvēra strīdīgie dokumenti, un uzskatīt, ka uz tiem neattiecas personas datu jēdziens. Tāpēc tā neesot varējusi piešķirt daļēju piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem (izņemot nebūtiska satura dokumentiem), neatklājot attiecīgo trešo personu personas datus vai informāciju par viņu privāto dzīvi, vai informāciju, kas ļautu viņas identificēt.
- 99 Vispirms jānorāda, ka Regulas Nr. 45/2001 mērķis atšķiras no Regulas Nr. 1049/2001 mērķa. Lai arī otrās minētās regulas mērķis ir nodrošināt vislielāko iespējamo Savienības iestāžu lēmumu pieņemšanas procedūru un informācijas, uz kuru ir balstīti to lēmumi, pārskatāmību, pirmās regulas mērķis ir, kā norādīts tās 1. pantā, aizsargāt fizisku personu pamattiesības un brīvības, jo īpaši viņu

- tiesības uz privāto dzīvi saistībā ar personas datu apstrādi (spriedumi, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Bavarian Lager*, C-28/08 P, EU:C:2010:378, 49. punkts, un 2016. gada 21. septembris, *Secolux* /Komisija, T-363/14, EU:T:2016:521, 26. punkts).
- 100 No Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras par 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 8. panta piemērošanu izriet, ka personas tiesības uz savas reputācijas aizsardzību ir daļa no tiesībām uz privātās dzīves neaizskaramību (ECT, 2010. gada 21. septembris, *Polanco Torres* un *Movilla Polanco* pret Spāniju, CE:ECHR:2010:0921JUD003414706, 40. punkts, un 2012. gada 7. februāris, *Axel Springer AG* pret Vāciju, CE:ECHR:2012:0207JUD003995408, 83. punkts). Personas reputācija ir personas identitātes un garīgās integritātes, kas ietvertas personas privātajā dzīvē, neatņemama sastāvdaļa (ECT, 1992. gada 25. februāris, *Pfeifer* un *Plankl* pret Austriju, CE:ECHR:1992:0225JUD001080284, 35. punkts). Tādi paši apsvērumi attiecas uz personas godu (ECT, 2007. gada 4. oktobris, *Sanchez Cardenas* pret Norvēģiju, CE:ECHR:2007:1004JUD001214803, 38. punkts, un 2009. gada 9. aprīlis, A. pret Norvēģiju, CE:ECHR:2009:0409JUD002807006, 64. punkts).
- 101 Saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 13. panta c) punktu personai, kuras personas dati tiek apstrādāti, ir tiesības iegūt apstrādājamus datus saprotamā formā, kā arī visu pieejamo informāciju par šo datu avotu. Šajā ziņā Regula Nr. 45/2001 ir jāinterpretē atbilstoši Hartas 41. pantam, kurā atzītas tiesības uz labu pārvaldību un konkrēti ikvienas personas tiesības piekļūt uz viņu attiecināmai informācijai (spriedums, 2013. gada 16. septembris, CN/Padome, F-84/12, EU:F:2013:128, 39. un 40. punkts).
- 102 Šajā kontekstā pamattiesību uz privātās dzīves neaizskaramību aizsardzība tostarp nozīmē, ka ikvienai fiziskai personai ir jāspēj pārliecināties, ka viņas personas dati ir pareizi un ka tie tiek apstrādāti likumīgi. Lai varētu veikt vajadzīgās pārbaudes, šai personai ir jābūt tiesībām iepazīties ar datiem, kas uz to attiecas un kas tiek apstrādāti. Šīs piekļuves tiesības it īpaši ir nepieciešamas, lai datu subjektam attiecīgā gadījumā ļautu panākt, lai par datu apstrādi atbildīgā persona tos labo, dzēš vai bloķē, un līdz ar to īstenot tiesības lūgt, lai vērtējumi, kas uz viņu attiecas, pēc kāda laika tiktu dzēsti, t.i., iznīcināti (skat. pēc analogijas spriedumu, 2017. gada 20. decembris, *Nowak*, C-434/16, EU:C:2017:994, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 103 Ņemot vērā motīvus, ko prasītāja izvirzījusi 94. punktā, viņa tiesiski pietiekami ir pierādījusi nepieciešamību iegūt piekļuvi strīdīgajiem personas datiem par MS, lai attiecīgā gadījumā varētu lūgt to labošanu vai dzēšanu. Proti, MS nebija piekļuves apgalvojumiem par viņa nevēlamo uzvedību, kas izklāstīti X sūdzībā, lai arī Komisija šos apgalvojumus skaidri identificēja kā pamatu 2013. gada 10. aprīļa lēmumam par viņa sadarbības izbeigšanu ar *Team Europe* tiklu (skat. iepriekš 6. punktu), un tādējādi tie varēja kaitēt viņa kā šī tikla darbinieka reputācijai un godam.
- 104 Regulas Nr. 45/2001 20. pants tomēr paredz datu subjekta piekļuves tiesību izņēmumus un ierobežojumus, konkrēti, ka Savienības iestādes un struktūras var ierobežot šīs regulas 13. panta piemērošanu, ja šāds ierobežojums ir nepieciešams, lai garantētu datu subjekta vai citu personu tiesību un brīvību aizsardzību.
- 105 Turklāt personas datu nosūtīšanu adresātiem, kas nav Savienības iestādes un struktūras un datu subjekti, regulē Regulas Nr. 45/2001 8. pants, kurā tostarp noteikts, ka personas datus šādam saņēmējam var nosūtīt vienīgi, ja viņš pierāda to nosūtīšanas vajadzību un nav pamata pieņemt, ka šī nosūtīšana varētu aizskart datu subjekta likumīgās intereses.
- 106 Tā kā strīdīgie personas dati ir personas dati, kas attiecas gan uz MS, gan uz X un citām šajos dokumentos minētajām trešajām personām, šajā lietā ir jāizsver dažādo personu atšķirīgās likumīgās intereses, lai noteiktu, vai pastāvēja sevišķas intereses, kuras attaisnoja atteikumu piešķirt MS piekļuves tiesības šiem personas datiem.

- 107 Pat ja pieņemtu Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru aizsardzības nepieciešamība attiecās uz visu strīdīgo dokumentu kopumu, tā 2016. gada 16. jūnija lēmumā nav pamatojusi, kādā ziņā šo dokumentu, it īpaši divu dokumentu, kuros ietverta X un MS sarakste, kuriem MS jau bija piekļuve kā to autoram vai saņēmējam, izpaušana būtu varējusi konkrēti un faktiski aizskart X vai citu sarakstē minēto trešo personu likumīgās intereses.
- 108 Šajā ziņā Komisija 2016. gada 19. aprīļa lēmumā *ab abundantiam* nevar atsaukties uz to, ka persona, kas iesniegusi sūdzību, nevēlējās, lai strīdīgie personas dati tiek paziņoti MS, baidoties no izrēķināšanās. Lai arī Komisija tiesas sēdē norādīja, ka viena no strīdīgajos dokumentos minētajām personām dzīvoja tajā pašā pilsētā, kur MS, neviens lietas materiāls neuzvedina uz domām, ka viņš, kuram jau bija pietiekama informācija, lai identificētu X un Y kā personas, kuras varētu būt sūdzības avots, būtu plānojis ar viņām izrēķināties, pārsniedzot savu likumīgo interešu aizstāvībai vajadzīgos pasākumus.
- 109 Mierizlīguma priekšlikuma 32. punktā Ombuds pats ir norādījis, ka “no [MS] tiesību uz aizstāvību viedokļa iemesls [atteikt strīdīgo dokumentu izpaušanu, lai aizsargātu X konfidencialitāti, bija] nepietiekams, jo Komisijas pārstāvētība n[ebija] sniegusi pierādījumu par faktisku [X] pamattiesību vai likumīgo interešu apdraudējumu un ka [viņas] paziņojumi un iesniegtie pierādījumi b[ija] noteicoši un pat vienīgie pierādījumi pret [MS]”.
- 110 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka saskaņā ar judikatūru tas apstākļi vien, ka dokuments skar ar izņēmumu aizsargātās intereses, nav pietiekams, lai attaisnotu šī izņēmuma piemērošanu. Tāpat attiecīgajai iestādei ir jāsniedz paskaidrojumi par to, kā piekļuve minētajam dokumentam var konkrēti un reāli kaitēt interesēm, kuras ir aizsargātas ar šajā pantā paredzēto izņēmumu (skat. spriedumus, 2015. gada 16. jūlijs, *ClientEarth/Komisija*, C-612/13 P, EU:C:2015:486, 68. punkts un tajā minētā judikatūra; 2009. gada 11. marts, *Borax Europe/Komisija*, T-121/05, nav publicēts, EU:T:2009:64, 43. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2009. gada 11. marts, *Borax Europe/Komisija*, T-166/05, nav publicēts, EU:T:2009:65, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 111 Šajā lietā no 2016. gada 16. jūnija lēmuma neizriet, ka šī iestāde ir adekvāti izsvērusi dažādās pastāvošās likumīgās intereses, kā to paredz Regulas Nr. 45/2001 8., 13. un 20. panta kopīga piemērošana.
- 112 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka ar 2016. gada 16. jūnija lēmumu, ar ko noraidīts MS lūgums nosūtīt viņam strīdīgos personas datus, ir pārkāpti Regulas Nr. 45/2001 8., 13. un 20. pants un šī iemesla dēļ tas ir jāatceļ, neizvērtējot otru prasītājas izvirzīto pamatu.

2. Par prasībām par zaudējumu atlīdzību

- 113 Prasītāja lūdz atlīdzināt morālo kaitējumu, kas MS esot nodarīts, Komisijai noraidot viņa pieteikumu par piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem un strīdīgo personas datu nosūtīšanu viņam.
- 114 Prasītāja apgalvo, ka ar atteikumu piešķirt MS piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem un liecībām, kā arī ar atteikumu nosūtīt viņam strīdīgos personas datus Komisija ir rīkojusies nepareizi un ir pārkāpusi viņa pamattiesības, proti, tiesības uz aizstāvību un tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, tādējādi izraisot viņā sajūtu par nodarītu netaisnību un uzticības zudumu šai iestādei. Šo iemeslu dēļ prasītāja uzskata, ka prasība atlīdzināt zaudējumus ir jānošķir no prasības atcelt tiesību aktus un ka tā saglabā spēku pat tad, ja prasība par tiesību aktu atcelšanu tiek noraidīta. Šajā ziņā prasītāja novērtē MS nodarīto kaitējumu 20 000 EUR apmērā katrā lietā, proti, kopā 40 000 EUR apmērā.
- 115 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības ārpuslīgumiskās atbildības par tās iestāžu prettiesisku rīcību iestāšanās LESD 340. panta izpratnē ir atkarīga no tā, vai ir izpildīti visi nosacījumi, proti, iestādēm pārņemta rīcība ir prettiesiska, zaudējumi ir reāli un pastāv cēloņsakarība starp attiecīgo rīcību un norādīto kaitējumu. Tiklīdz nav izpildīts kāds no šiem nosacījumiem, prasība jānoraida kopumā un nav

- jāpārbauda, vai ir izpildīti pārējie ārpuslīgumiskās atbildības nosacījumi (spriedumi, 2014. gada 14. oktobris, *Giordano/Komisija*, C-611/12 P, EU:C:2014:2282, 35. punkts un tajā minētā judikatūra, un 1999. gada 9. septembris, *Lucaccioni/Komisija*, C-257/98 P, EU:C:1999:402, 14. punkts).
- 116 Turklāt prasījumi par mantisko zaudējumu un morālā kaitējuma atlīdzinājumu ir jānoraida, ja tie ir cieši saistīti ar prasījumiem atcelt tiesību aktu, kuri ir tikuši noraidīti kā nepieņemami vai nepamatoti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 14. septembris, *Komisija/Fernández Gómez*, C-417/05 P, EU:C:2006:582, 51. punkts).
- 117 Šajā lietā prasība atlīdzināt zaudējumus par morālo kaitējumu, kas esot nodarīts MS atteikuma viņam piešķirt piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem apgalvotā prettiesiskuma dēļ, ir cieši saistīta ar prasību atcelt 2016. gada 2. februāra un 19. aprīļa lēmumus, ar kuriem noraidīts MS lūgums par piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem. Bet, kā izriet no 43.–91. punkta, izskatot šajā prasībā izvirzītos pamatus, netika atklāta Komisijas prettiesiska rīcība, tāpat nekāds pārkāpums, kas izraisītu tās atbildību. Līdz ar to prasība atlīdzināt zaudējumus par morālo kaitējumu, kas MS, iespējams, nodarīts ar šīm prettiesiskajām darbībām, arī ir jānoraida kā nepamatota.
- 118 Attiecībā uz atlīdzinājuma prasību par morālo kaitējumu, kas MS, iespējams, nodarīts atteikuma viņam nosūtīt strīdīgos personas datus apgalvotā prettiesiskuma dēļ, iepriekš no 112. punkta izriet, ka ar 2016. gada 16. jūnija lēmumu, ar kuru noraidīta prasība nosūtīt MS šos personas datus, ir pārkāpti Regulas Nr. 45/2001 8., 13. un 20. punkts un šī iemesla dēļ tas ir jāatceļ. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prettiesiska akta atcelšana pati par sevi var būt pienācīgs un principā pietiekams atlīdzinājums par jebkādu morālo kaitējumu, kas ar šo tiesību aktu var būt nodarīts (skat. spriedumu, 2004. gada 9. novembris, *Montalto/Padome*, T-116/03, EU:T:2004:325, 127. punkts un tajā minētā judikatūra), ja vien prasītāja nepierāda, ka viņai ir nodarīts morāls kaitējums, kas ir nodalāms no prettiesiskuma, ar ko pamatota akta atcelšana, un ko nevar pilnībā atlīdzināt ar šādu akta atcelšanu (skat. spriedumu, 2006. gada 6. jūnijs, *Girardot/Komisija*, T-10/02, EU:T:2006:148, 131. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 119 Sajūta par nodarīto netaisnību un ciešanas, kuras personai liek uzsākt tiesvedību, lai tiktu atzītas viņas tiesības, veido kaitējumu, kuru var secināt tikai no tā vien, ka administrācija ir rīkojusies prettiesiski. Šie zaudējumi ir atlīdzināmi, ja tie netiek kompensēti ar apmierinājumu, kas izriet no prettiesiskā akta atcelšanas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 10. jūlijs, *CG/EIB*, F-115/11, EU:F:2014:187, 132. punkts).
- 120 Turklāt prettiesiska akta atcelšana pati par sevi nevar būt pienācīgs atlīdzinājums, ja apstrīdētais lēmums satur izteiktu negatīvu vērtējumu par prasītāja spējām, kas var viņu aizskart (šajā ziņā skat. spriedumus, 1990. gada 7. februāris, *Culin/Komisija*, C-343/87, EU:C:1990:49, 27.–29. punkts; 2000. gada 23. marts, *Rudolph/Komisija*, T-197/98, EU:T:2000:86, 98. punkts, un 2005. gada 13. decembris, *Cwik/Komisija*, T-155/03, T-157/03 un T-331/03, EU:T:2005:447, 205. un 206. punkts).
- 121 Šajā lietā ar 2016. gada 16. jūnija lēmumu, ar ko noraidīts lūgums nosūtīt MS strīdīgos personas datus, pienācīgi neizsverot dažādās pastāvošās likumīgās intereses, varēja MS izraisīt sajūtu par nodarītu netaisnību un uzticības Komisijai zudumu. Turklāt šis lēmums, kā izriet no apsvērumiem, kurus Komisija izvērta Ombuda pārbaudes procesā un tiesvedībā Vispārējā tiesā, bija balstīts uz “bailēm no [MS] izrēķināšanās ar [X] vai citām viņas sūdzībā minētajām personām”, proti, uz MS negatīvu vērtējumu, kas varēja viņu aizskart.
- 122 Šādos apstākļos 2016. gada 16. jūnija lēmuma atcelšana pati par sevi nevar būt pietiekama, lai veidotu pienācīgu atlīdzinājumu par morālo kaitējumu, kas ar šo lēmumu ir nodarīts MS.
- 123 Tāpat prasība atlīdzināt morālo kaitējumu, kas nodarīts MS ar prettiesisku atteikumu nosūtīt viņam strīdīgos personas datus, ir jāapmierina daļēji 5000 EUR apmērā un prasība pārējā daļā ir jānoraida.

IV. Par tiesāšanās izdevumiem

- 124 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 3. punktam, ja lietas dalībniekiem nolēmums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.
- 125 Tā kā šajā lietā ir noraidīti gan daži prasītājas, gan daži Komisijas prasījumi, tās katra sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

- 1) **Atcelt Eiropas Komisijas 2016. gada 16. jūnija lēmumu, ar kuru ir noraidīts MS lūgums nosūtīt viņam atsevišķus personas datus.**
- 2) **Piespriest Komisijai samaksāt VG, MS vienīgajai mantiniecei, summu 5000 EUR apmērā.**
- 3) **Pārējā daļā prasību noraidīt.**
- 4) **VG un Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Pelikánová

Valančius

Öberg

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2018. gada 27. novembrī.

[Paraksti]